

Jakobe vist ham saa megen Deltagelse og røbet en saa ærefuld Tillid til hans Fremtid. Til ham kunde han tale frit.

Han fulgte efter ham ind i Store Kongensgade. Men Stemmen i hans Sjæls Inderste tog igen myndigt tilorde og sagde: Gaa hjem! Hvad vil hans Godhed hjælpe? Du kender nu Guds Krav til dig. Opfyld det! Du slipper ikke udenom. Dag for Dag vil Kravet lyde fuldere i dit Øre, og du finder ikke Fred, før du enten følger Budet eller paany forhærder dig. Opsæt ikke Afgørelsen! Netop for din Stoltheds Skyld, som du er saa øm over, ting ikke om fornyet Frist! Rask til Værket! Gud venter.

Han havde sagtnet sine Skridt. Paa Hjørnet af Kongens Nytorv standsede han sin Forfølgelse. Med en Dødsdømts Blik saae han efter den lille Mand, der forsvandt forbi Lygten under Uret og ind i Grønnegadekvarteret.

Saa gik han langsomt den lange Vej ud til Frederiksberg. Klokken var over ni, da han naaede hjem. Han tændte ikke Lys. Vilde heller ikke gaa i Seng. Han satte sig ved sit Bord med Hovedet i sine Hænder og blev siddende saaledes i Mørket den halve Nat næsten uden at røre sig.

— — Den næste Formiddag gik han ind til Eberhard, og Broderen lettede ham ikke den vanskelige Tilstaaelse. Han sad tavs med tillukket Mine og sparede ham ikke for en eneste Oplysning. Han nægtede dog ikke at hjælpe. Kun vilde han ikke høre Tale om nogen Slags Kavtion, og desuden ønskede han at overveje Sagen nøjere og raadslaa med de andre Søkende, idet det jo — som han udtrykte sig — vilde være naturligt og mest i Forældrenes Aand, om Laanet blev ydet ham af dem alle i Forening.